

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119217605
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1119217605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v právnej veci žalobcu: Poistná udalosť s. r. o., Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, právne zastúpeného: Advokátska kancelária MHS Legal, s. r. o., Galvaniho 7/D, 821 04 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 866 687, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpenému: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 628,60 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 28Cb/30/2019-139 zo dňa 26.11.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/30/2019-139 zo dňa 26.11.2020 v napadnutej zaväzujúcej časti vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e .**

II. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 628,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 628,60 eur od 24.04.2019 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a vo výroku III. zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I samostatným uznesením.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 13.11.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 628,60 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že v dôsledku dopravnej nehody, ktorá sa stala v Pezinku dňa 05.03.2019 došlo k vzniku škody na motorovom vozidle Volvo V70 EČV: G. vo vlastníctve S. Y. (ďalej len „poškodený“). Poškodený bol v dôsledku poistnej udalosti nútený si požičať náhradné motorové vozidlo po nevyhnutnú dobu. Za týmto účelom uzavrel 14.03.2019 so žalobcom nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bol prenájom motorového vozidla Kia Ceed EČV: J.. Prenájom náhradného vozidla trval od 14.03.2019 do 27.03.2019, keďže 27.03.2019 bola oprava vozidla dokončená a poškodený vrátil požičané motorové vozidlo žalobcovi. Poškodený pritom nevedel ovplyvniť dobu opráv motorového vozidla. Za prenájom vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 190301 na sumu 924 eur, t.j. 66 eur za deň prenájmu. Dňa 27.03.2019 poškodený postúpil pohľadávku voči žalovanému žalobcovi. Keďže vinník dopravnej nehody mal uzavreté povinné zmluvné poistenie so žalovaným, uplatnil si žalobca u žalovaného nárok na náhradu škody v sume 924 eur. Žalovaný poskytol plnenie len v sume 295,40 eura, pretože neuznal dennú sadzbu zapožičania náhradného motorového

vozidla a vychádzal zo sumy 45 eur za deň prenájmu náhradného vozidla, počet dní prenájmu 7 a odpočítal vlastné náklady poškodeného v sume 19,60 eura. Podľa žalobcu ale žalovaný nepreukázal opodstatnenosť tejto skutočnosti. Za obvyklú cenu nemožno považovať výlučne cenu najlacnejšiu a ani cenu najdrahšiu. Je potrebné vychádzať z celého cenového pásma a ak cena za prenájom motorového vozidla z tohto pásma nevybočuje, nemožno ju označiť za cenu neobvyklú. Na základe uvedeného si preto voči žalovanému uplatnil nárok na doplatenie plnenia v sume 628,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z tejto sumy a počítaný od 24.04.2019, teda 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zaistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. Zároveň si uplatnil aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur.

3. Žalovaný v priebehu konania namietal, že žaloba nespĺňa zákonné kritéria požadované § 132 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Poukázal na to, že žalobca nemá ako predmet svojho podnikania zapísané činnosti ako factoring, forfaiting či nadobúdanie pohľadávok, čo možno hodnotiť ako neoprávnené podnikanie. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal dôvodnosť a účelnosť prenajatia náhradného vozidla zo strany poškodeného. Zároveň nie je ani aktívne vecne legitimovaný, pretože zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná z dôvodu neexistujúceho predmetu postúpenia, pretože k úhrade faktúry došlo 05.06.2019 a zmluva o postúpení pohľadávky je datovaná 27.03.2019. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky nevyplýva, že ide o postúpenie budúcej pohľadávky. Faktúra bola následne účelovo uhradená a ak by sa vychádzalo z tvrdenia žalobkyne, že ide o postúpenie budúcej pohľadávky, táto už bola uhradená a na strane žalobkyne by došlo opätovnou úhradou k bezdôvodnému obohateniu. Napokon za nedôvodný považoval aj nárok žalobcu na úroky z omeškania a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Riešenie škodovej udalosti prebehlo v súlade so zákonom, bola priznaná náhrada v sume 45 eur za deň prenájmu motorového vozidla, priznaných bolo sedem dní nájmu a odpočítaná suma prevádzkových nákladov, ktoré by vynaložil aj poškodený, ak by jeho motorové vozidlo poškodené nebolo. Sadzba nájomného bola určená podľa nájomnej zmluvy 45 eur na deň, prirážka 21 eur sa má podľa zmluvy aplikovať len v prípade zmluvy dohodnutej na dobu neurčitú, čo táto zmluva nie je. Žalobca nepreukázal, že poškodený bol nútený si prenajať motorové vozidlo. Vo vyjadrení poškodený uviedol, že motorové vozidlo potreboval na výkon podnikateľskej činnosti, ale zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba nepodnikateľ. K dĺžke prenájmu žalovaný uviedol, že autoservis vo vyjadrení rozpísal len pristavenie vozidla a dokončenie opravy. Medzitým uviedol len „realizácia servisnej zákazky“, čo nedokladuje konkrétny úkon, ktorý bol vykonaný. Nevyhnutnosť doby opravy tak nebola vôbec preukázaná.

4. Súd prvej inštancie poukazuje na ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP, § 442, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ (ďalej len „nariadenie“) § 1 ods. 2, § 4 ods. 2, § 11 ods. 7, 8 § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) po vykonanom dokazovaní uzavrel, že nezistil žalovaným namietané porušenie § 132 CSP, čo je zrejme už z toho, že v konaní pokračoval a vec meritórne prejednal. Odhliadnuc od evidentnej nekonzistentnosti postupu žalovaného v rámci vybavovania celej záležitosti, keď primárne poskytol čiastočné plnenie nákladov za použitie náhradného motorového vozidla a následne modifikoval svoj postoj tak, že namietal/tvrdí neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, sa súd prvej inštancie najskôr zaoberal námietkou, či žalobca má aktívnu vecnú legitimáciu. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky (článok I., článok II. bod 1 a 3, článok III. bod 2.) súd prvej inštancie zistil, že postupca má, alebo bude mať nárok na náhradu škody voči subjektu zodpovednému za škodovú udalosť na jeho motorovom vozidle značky Volvo V70 EČV: G., ku ktorej došlo 05.03.2019 v Pezinku. Postupca má, alebo bude mať za túto škodovú udalosť taktiež v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla aj priamy nárok voči poisťovní zodpovedného subjektu. Postupca si od postupníka na základe nájomnej zmluvy zo dňa 14.03.2019 účelne požičal náhradné vozidlo, ktoré nutne potreboval. Cena za dané požičanie si náhradného vozidla vo výške 924 eur predstavuje pohľadávku postupcu voči zodpovednému subjektu, resp. jeho poisťovní, ktorú má záujem postúpiť na postupníka za podmienok v tejto zmluve uvedených. Predmetom tejto zmluvy je záväzok postupcu postúpiť postupníkovi pohľadávku voči zodpovednému subjektu, jeho poisťovní bližšie špecifikovanú v článku I. tejto zmluvy. Postupca touto zmluvou postúpuje pohľadávku, ktorá už existuje, alebo, ktorá v budúcnosti vznikne... V prípade prijatia poistného plnenia, resp. náhrady škody je postúpenie pohľadávky odplatené... Výška odplaty určená zmluvnými stranami je suma totožná s výškou prijatého plnenia istiny.

5. Z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávky teda súd prvej inštancie uzavrel, že predmetom postúpenia bol budúci nárok poškodeného voči žalovanému spočívajúci v náhrade nákladov za prenájom vozidla, a práve tento nárok bol predmetnou zmluvou postúpený žalobcovi. Predmetom postúpenia teda nebol dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Pohľadávku poškodeného na poistné plnenie nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla. Podľa súdu bol postúpený konkrétny nárok na náhradu škody v presne stanovenej výške. Zmluva o postúpení pohľadávky tak mala spôsobilý predmet postúpenia a išlo o platný právny úkon a práve touto zmluvou preukázal žalobca aktívnu vecnú legitimitáciu. Navyše za nepravdivé súd prvej inštancie považoval, že ak poškodený nevynaložil finančné prostriedky na úhradu nájomného, nedošlo na jeho strane k ujme v majetkovej sfére. Poškodený ešte nedostal od žalovaného plnenie, a preto mal voči žalovanému budúcu pohľadávku a zároveň mal dlh voči žalobcovi. Súd tak nevzhladol nijakú nezákonnosť v takomto postúpení pohľadávky zo strany poškodeného žalobcovi, aj keď faktúra ešte nebola uhradená. Zároveň z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávky dostatočne vyplýva, že ide o postúpenie budúcej pohľadávky, pričom žiadny právny predpis nezakazuje postúpiť budúcu pohľadávku. Zmluvu o postúpení pohľadávky súd prvej inštancie nepovažoval za neplatnú ani s ohľadom na námietku žalovaného, že žalobca nemá ako predmet svojho podnikania v obchodnom registri zapísané činnosti ako faktoring, forfaiting či nadobúdanie pohľadávok, ani obdobnú činnosť súvisiacu s nadobúdaním a správou pohľadávok, nakoľko uvedené nemožno v tomto, ani v obdobných prípadoch považovať za neoprávnené podnikanie, pretože žalobca nepodniká za týmto účelom, išlo len o štandardné postúpenie pohľadávky. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že ak by bola postúpená budúca pohľadávka, došlo by na strane žalobcu k bezdôvodnému obohateniu, keďže faktúra bola dodatočne uhradená. Žalovaný nijako nešpecifikoval v čom by malo spočívať bezdôvodné obohatenie a neuviedol konkrétnu skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia. Keďže súd uviedol, prečo považuje Zmluvu o postúpení pohľadávky za platnú, nemôže ísť preto o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Poukázal na znenie článku III. bod. 2 Zmluvy o postúpení pohľadávky, že prijatím poistného plnenia, resp. náhrady škody je postúpenie pohľadávky odplatné, o čom svedčí aj vyhlásenie poškodeného (čestné prehlásenie k platbe v hotovosti), podľa ktorého plnenie žalovaného v sume 295,40 eura bolo medzi ním a žalobcom vysporiadané.

6. Vo vzťahu k primeranosti sumy 66 eur za deň prenájmu motorového vozidla súd prvej inštancie uviedol, že účelnosť vynaloženého nákladu je vecou vnútorného vzťahu medzi potrebou a prostriedkami, akými sa uspokojuje. Účelne vynaloženým je teda každý taký náklad, pri ktorom existuje dostatočná vecná súvislosť medzi opodstatnenou potrebou a nákladom, ktorý slúži na úhradu tejto potreby. Pri poistnej udalosti, ktorá poškodeného zbaví možnosti používať svoje vozidlo, je opodstatnenou jeho potreba využívať náhradné vozidlo. Ak by si poškodený, ktorý bol v dôsledku porušenia právnej povinnosti poistencom žalovaného zbavený možnosti používať svoje vozidlo Volvo V70, prenajal od žalobcu luxusné auto, SUV, kamión s návesom alebo opancierovanú limuzínu, nešlo by o účelne vynaložený náklad, pretože by celkom zjavne nešlo o porovnateľné vozidlá. Nebol by to primeraný spôsob realizácie legitímnej potreby, vzniknutej v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Poškodený si prenajal auto porovnateľnej triedy (Volvo V70 - Kia Ceed), a preto súd konštatoval primeranosť a účelnosť vynaloženého nákladu na jeho prenájom. Poškodený nemohol z titulu poistnej udalosti užívať svoje motorové vozidlo, a preto bolo dôvodné, aby si zabezpečil náhradné vozidlo a náklady spojené so zabezpečením tohto náhradného vozidla v podobe nájomného, tak patria do oprávneného nároku poškodeného. Škoda je v rozsahu účelne vynaložených nákladov na nájom tohto náhradného motorového vozidla. K nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla prístupuje samotná skutočnosť, že poškodenému z titulu škodovej udalosti bol nanútený skutkový a právny stav, kedy nemohol užívať svoje motorové vozidlo, a tým sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla počas opravy svojho vozidla. Konceptia náhrady škody vychádza zo záverov, že má byť nahradená cena požičovného, ktorá je obvyklá, teda nie cena priemerná, resp. cena najnižšia, alebo cena podľa individuálnych výpočtov zamestnanca žalovanej, pretože v dôsledku poškodenia motorového vozidla dochádza k závažnému zásahu do vlastníckeho práva vlastníka poškodeného vozidla v podobe straty možnosti jeho riadneho užívania. Kritérium nutnosti nemôže poškodenému sťažiť, či znemožniť požičanie náhradného vozidla, ktoré treba považovať za jediný možný spôsob vyváženia ujmy spôsobenej poškodením vlastného vozidla. Pokiaľ ide o výšku ceny nájmu, túto je nevyhnutné posudzovať v spojitosti s ďalšími okolnosťami na strane poškodeného, pričom za neprimerane vysokú cenu možno považovať iba cenu,

ktorá výrazne vybočuje z cenového pásma v danom mieste a čase. Pri posudzovaní ceny obvyklej je potrebné vychádzať z celého cenového pásma, teda aj najnižších ako aj najvyšších cien, nejde však o cenu priemernú. Preto súd prvej inštancie ustálil, že pokiaľ cena nájmu z tohto pásma výrazne nevybočuje, je potrebné ju akceptovať ako cenu obvyklú. Navyše dodal, že poškodený nemá nijakú povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode hľadať lacnejšiu požičovňu a podrobne skúmať podmienky. Poškodený bol obmedzený už samotným poškodením vozidla, nie je dôvod, aby zavinením inej osoby bol obmedzovaný ešte o to viac, aby hľadal a porovnával požičovne. Zároveň každá uzavretá zmluva je výsledkom individuálnych rokovaní zmluvných strán. Suma 66 eur za deň nájmu motorového vozidla preto podľa súdu prvej inštancie celkom zjavne z cenového pásma nevybočuje. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že suma požičovného je 45 eur za deň prenájmu, pretože podľa nájmovej zmluvy bod 15. je cena za deň nájmu motorového vozidla 66 eur. Následne vo faktúre č. 190301 je rovnako uvedená suma 66 eur za deň nájmu motorového vozidla, pričom faktúra bližšie špecifikuje, že 21 eur je za dobu nájmu s dobou neurčitou, nájom bez zloženia celého nájmného a finančnej zábezpeky za vozidlo na začiatku doby nájmu, predĺžená splatnosť faktúry za nájom vozidla. Ide o súčasť ceny nájmu, tak ako to uviedol aj žalobca, pričom táto časť má podľa súdu len informatívny charakter a nemožno sumu 21 eur považovať za akúsi dodatočne účtovanú prirážku, keďže cena nájmu bola vždy pevne stanovená sumou 66 eur za deň nájmu náhradného vozidla. Napriek námietkam žalovaného, že prirážku možno aplikovať len v prípade uzatvorenia zmluvy na dobu neurčitú, čo v danom prípade splnené nebolo, súd s poukazom na celé znenie tejto poznámky, mal za to, že suma 21 eur je aj za nájom bez zloženia celého nájmného a finančnej zábezpeky za vozidlo na začiatku doby nájmu, a pri predĺženej splatnosti faktúry za nájom vozidla, pričom tieto okolnosti splnené boli, čo žalovaný nerozporoval. Súd prvej inštancie nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že zmluva je uzavretá na dobu určitú, nakoľko v zmluve o nájme je uvedený len predpokladaný počet dní nájmu (9), skutočný počet dní nájmu bol ale 14, pričom zmluva nebola predĺžovaná žiadanými dodatkami.

7. Prvoinštančný súd ďalej v odôvodnení konštatoval, že z vyjadrenia servisu k dobe opravy vyplynulo, že vozidlo bolo pristavené 14.03.2019 a oprava bola dokončená 27.03.2019. Poškodený mal náhradné vozidlo prenajaté v rovnakom čase od 14.03.2019 do 27.03.2019, teda v čase vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Neprimerané by bolo preto používanie náhradného vozidla po 27.03.2019. Keďže poškodený nedokáže ovplyvniť dĺžku opravy motorového vozidla, akákoľvek námietka žalovaného v tomto smere nie je dôvodná. Navyše súd prvej inštancie postrehol, že žalovaný v oznámení o poistnom plnení ani len neuviedol, prečo je primeraná dĺžka opravy len 7 dní. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že poškodené motorové vozidlo bolo opravované v zmluvnom autoservise žalovaného, a preto je vylúčené, aby poškodený mal preukazovať vykonávanie jednotlivých servisných úkonov počas jednotlivých dní, keďže žalovaný ako jediný môže ovplyvniť dĺžku opravy motorového vozidla. Poškodený v čestnom prehlásení uviedol, že auto používa každý deň aj počas víkendov na pracovné aj súkromné povinnosti, ktoré by bez auta časovo nestíhal, nezvládal. Súd prvej inštancie teda nevidel dôvod, prečo by mal poškodený uzavrieť Zmluvu o nájme ako živnostník, keď auto využíval aj na súkromné účely. Skutočnosť, že poškodený zmluvu uzavrel ako fyzická osoba neznamená, že nepreukázal potrebu používania náhradného motorového vozidla. Žalovaný navyše uznal časť nákladov za prenájom náhradného vozidla, preto je podľa súdu prvej inštancie nepochopiteľné, prečo dodatočne sponchybuje nevyhnutnosť prenájmu náhradného vozidla. Súd priznal žalobcovi aj odpočet za prevádzkové náklady počas doby prenájmu vozidla, ktoré neboli žalovaným nijako bližšie konkretizované a predovšetkým ani preukázané.

8. V súvislosti s uplatnenými úrokmi z omeškania súd prvej inštancie konštatoval, že sa nestotožnil s takým výkladom zákona o PZP, že oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie, splnila podmienky v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom druhá časť tohto ustanovenia sa uplatní len vtedy, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca. Opačný výklad by podľa súdu prvej inštancie znamenal obsolentnosť § 11 ods. 7 PZP, pretože právo poškodeného uplatňujúceho priamy nárok voči poisťovni je predsa dané inštitútom vykonateľnosti rozhodnutia, a to uplynutím lehoty na plnenie, ktorá je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia. Pokiaľ teda poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákon o PZP v § 11 ods. 8 upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 zákona o PZP, t.j.

sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu (žalovaného) povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poisťného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by podľa súdu prvej inštancie nezodpovedal zmyslu a účelu zákona o PZP. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poisťné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru súdu prvej inštancie práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania. V tejto súvislosti súd poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020 a sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020. Keďže žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti 08.04.2019, bol povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania poisťnej udalosti a keď tak neurobil, je od 24.04.2019 v omeškaní s plnením sumy 628,60 eur. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % (v súlade s nariadením) zo sumy 628,60 eura od 24.04.2019 do zaplatenia.

9. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur súd poukázal na § 1 ods. 2 zákona o PZP, ktorý odkazuje na použitie Občianskeho zákonníka. Vykonávací predpis k Občianskemu zákonníku t.j. Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, inštitút paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nepozná, a preto v tejto časti súd žalobu žalobcu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobca bol v celom rozsahu úspešný.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v časti výroku I. a III. rozsudku a to podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Mal za to, že rozsudok je nesprávny, nezákonný, arbitrárny, je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Prvoinštančný súd sa nedostatočne a nesprávnym spôsobom vysporiadal so samotnou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v konaní. V zmysle predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky mal žalobca, podľa svojich tvrdení, prevziať pohľadávku poškodeného voči žalovanému, ktorá mala spočívať v neuhradení nákladov vynaložených na zapožičanie náhradného vozidla. Poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/192/2004 mal žalovaný za to, že zo skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Poškodený preto predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené potvrdzuje aj žalobcom predložená faktúra, v zmysle ktorej subjektom zviazaným na plnenie bol práve poškodený. K úhrade faktúry malo dôjsť 05.06.2019, avšak k uzatvoreniu samotnej Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo 27.03.2019. Z toho podľa žalovaného vyplýva, že v čase uzatvorenia zmluvy poškodený predstavoval dlžníka žalobcu a nie jeho veriteľa a vzhľadom k § 524 OZ tak nemohlo dôjsť k platnému uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávky, pretože išlo o postúpenie neexistujúceho predmetu postúpenia. Žalobca preto nie je podľa žalovaného v spore aktívne vecne legitimovaný. V ďalšom žalovaný poukázal na samotný predmet Zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorý považoval za neurčitý a nejasný, keď z obsahu popisovaného predmetu vyplýva, že poškodený ako postupca postupuje pohľadávku, ktorú má voči zodpovednému subjektu vo výške 924 eur a táto má predstavovať sumu, ktorá vznikla ako nárok na náhradu škody voči zodpovednému subjektu a jeho poisťovni. Nie je tak zrejme voči komu daný nárok poškodený eviduje a na základe čoho. Za nesprávny považoval žalovaný aj právny záver súdu prvej inštancie, ktorý od sumy za prenájom náhradného vozidla neodráta prevádzkové náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho vozidla, ak by poškodené nebolo. Uvedený postup je podľa žalovaného v rozpore s konštantnou judikatúrou napr. R7/1992. Za v rozpore s judikatúrou považoval žalovaný aj právny názor súdu prvej inštancie pri posudzovaní úrokov z omeškania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017), kedy povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Žalovaný by sa mohol dostať do omeškania až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím a to zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí vzťahoval peňažnú sankciu na nesplnenie povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) a b) PZP. V dôsledku všetkého uvedeného je zrejme,

že prvoinštančný súd nesprávne priznal žalobcovi i nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. Žalovaný záverom žiadal, aby odvolací súd zrušil výrok I. a III napadnutého rozsudku a v napadnutej časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril, napriek skutočnosti, že mu výzva spolu s odvolaním žalovaného bola doručená do elektronickej schránky jeho právneho zástupcu dňa 26.01.2021.

13. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 v spojení s § 470 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona o PZP, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy (zákon č. 39/2015 Z.z. o poisťovníctve, Občiansky zákonník).

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

16. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

17. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

18. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

19. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

20. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalovaného odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP podrobne a dostatočne presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jednoznačne zrejмый myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovej časti napadnutého rozsudku. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, keďže súd prvej inštancie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie vysporiadal a odvolací súd sa s týmto

odôvodnením v plnej miere stotožnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývajú dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol tak, že vyhovel žalobe v celom rozsahu. Preto neobstojí tvrdenie žalovaného v odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a svojvoľné. Súd prvej inštancie sa pri odôvodnení rozhodnutia neodchýlil od ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje náležitosti odôvodnenia rozsudku. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že len to, že strana sporu nesúhlasí s právnym názorom všeobecného súdu vysloveným v odôvodnení rozhodnutia, nemôže viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia alebo jeho arbitrárnosti. Neobstojí ani ďalšie tvrdenie žalovaného v odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a z rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR vyplýva, že podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania. Znamená to, že z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov. Pri tomto hodnotení dôkazov sa súd má zaoberať námietkami, argumentmi a návrhmi strán, ktoré majú význam pre rozhodnutie, nemusí sa zaoberať všetkými námietkami. Odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje všetky obsahové náležitosti rozhodnutia a preto ho nemožno považovať za neodôvodnené a arbitrárne.

24. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd vo vzťahu k namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobcu uvádza nasledovné. Z ustanovení § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú zmluvu o postúpení pohľadávok vyplýva, že pre platnosť takejto zmluvy sa vyžaduje písomná forma a obligatórne náležitosti zmluvy, teda označenie zmluvných strán - postupcu a postupníka a identifikácia pohľadávky a to tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou postupcu proti dlžníkovi a aby nevznikli pochybnosti o tom, aká pohľadávka a kedy bola postúpená. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a to z obsahu predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 27.03.2019 jasne, zreteľne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva prejav vôle postupcu - poškodeného postúpiť na žalobcu pohľadávku, ktorá je v preambule zmluvy čl. I jasne a nezameniteľne definovaná ako pohľadávka vo výške 924 eur, ktorú má (resp. v budúcnosti bude mať) postupca voči zodpovednému subjektu, resp. jeho poisťovni za škodovú udalosť na jeho motorovom vozidle značky Volvo V70 EČV: G., ku ktorej došlo dňa 05.03.2019 v Pezinku a v dôsledku ktorej si postupca od postupníka na základe nájomnej zmluvy zo dňa 14.03.2019 účelne požičal náhradné vozidlo. Z uvedeného je zrejmé, na základe akého dôvodu má postupca nárok na zaplatenie pohľadávky, t.j. že ide o postúpenie konkrétneho nároku na náhradu škody v presne stanovenej výške, ako i voči komu poškodený ako postupca daný nárok eviduje. Skutočnosť, že nie je menovite uvedený samotný škodca, resp. jeho poisťovateľ je irelevantná, pretože nepredstavuje podstatnú a povinnú podmienku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Z podrobného opisu pohľadávky v článku I zmluvy nie je možné tvrdiť, že ide o neurčitú pohľadávku, ani že by ju bolo možné zameniť s inou. Odvolací súd sa zároveň stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žiadne z ustanovení zákona nebráni postupcovi postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne v budúcnosti v prípade, ak je dostatočne určito vymedzená. Je preto irelevantné, či v čase postúpenia pohľadávky bola uhradená faktúra za prenájom vozidla. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na § 526 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Preto otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či postúpenie bolo platné, možno riešiť len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom. Postupca oznámil dlžníkovi postúpenie predmetnej pohľadávky listom zo dňa 27.03.2019. Tým si postupca splnil svoju zákonnú povinnosť voči dlžníkovi, ktorý bol povinný plniť svoj dlh už len postupníkovi.

25. Odvolací súd ďalej nepovažuje za dôvodnú ani námietku žalovaného týkajúcu neurčitosti, nejasnosti a nepresnej špecifikácie predmetu ZoPP z dôvodu, že predmetom postúpenia bol podľa obsahu zmluvy záväzok postupcu. Žalovaný si zjavne zamieňa súbežné vzťahy medzi postupcom a žalobcom na jednej strane a postupcom a žalovaným na strane druhej. Vzťah medzi postupcom a postupníkom, teda medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, na ktorú poškodený postúpil svoju peňažnú pohľadávku vzniknutú titulom náhrady škody, je samostatným právnym vzťahom, ktorého zmluvnou stranou nie je žalovaný - poisťovňa. Nemožno stotožňovať postúpenie prípadnej pohľadávky žalobcu titulom zaplatenia ceny za nájom náhradného vozidla voči postupcovi na seba ako postupníka, s postúpením pohľadávky postupcu voči žalovanému na žalobcu. Z označenia Zmluvy o postúpení pohľadávky, z doslovného znenia, z gramatického ako aj logického výkladu obsahu zmluvy, je zrejmé, že postupca postúpuje pohľadávku, ktorú má/bude mať voči žalovanému (a škodcovi) a nie záväzky

voči žalobcovi, resp. pohľadávky žalobcu voči postupcovi. Nie je preto možné stotožniť sa s názorom žalovaného o absolútnej neplatnosti zmluvy z dôvodu nedostatočného špecifikovania a nejasnosti predmetu postúpenia.

26. K námietke žalovaného, že súd nesprávne právne posúdil nárok žalobcu, keď neodpočítal prevádzkové náklady, ktoré by inak poškodený vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by nebolo poškodené, odvolací súd uvádza, že sa v plnej miere stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia výšky nároku žalobcu a jeho odôvodnením v bode 22 odôvodnenia rozsudku. Nad rámec odvolací súd uvádza, že žalovaný v priebehu konania nenamietal výšku pohľadávky žalobcu z v odvolaní prezentovaných dôvodov a nepreukázal, resp. ani netvrdil v čom majú spočívať prevádzkové náklady a v akej výške sú. Ide preto o neprípustné novoty v zmysle § 366 CSP.

27. K argumentácii žalovaného týkajúcej sa aplikácie § 11 ZoPZP s odvolaním sa na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3Cdo 145/2017 odvolací súd uvádza, že akceptáciou záverov citovaného rozsudku by bol v súvislosti s plnením poškodenému z povinného zmluvného poistenia nastolený taký stav, že poisťovateľ, v značnej personálnej aj finančnej presile, by sa svojej povinnosti mohol vyhnúť prostredníctvom, hoci aj vágnej odpovede poškodenému bez hrozby sankcionovateľnosti tohto konania. Vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení možno dospieť k záveru, že tento pokrýva len poisťovateľove omeškanie s nespĺnením svojej nepeňažnej povinnosti. Neexistuje však racionálne odôvodnenie tvrdenia, že na nespĺnenie iných povinností bude aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka vylúčená. Ustanovenie § 1 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení totiž stanovuje aplikabilitu osobitných predpisov (s priamym odkazom na Občiansky zákonník) za podmienky, že samotný zákon o povinnom zmluvnom poistení nestanoví inak. Pertraktované ustanovenie tak explicitne zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka k zákonu o povinnom zmluvnom poistení. Je preto nepochybné, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach Slovenskej republiky. Možno konštatovať, že zákon o povinnom zmluvnom poistení aplikáciu § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevylučuje a ani použitím výkladových metód nemožno dospieť k opačnému záveru. Ak samotný najvyšší súd v rozsudku konštatuje, že § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení sankcionuje len nespĺnenie nepeňažnej povinnosti zo strany poisťovateľa, neexistuje racionálny predpoklad pre konštatáciu, v zmysle ktorej sa nebude sankcionovať ani omeškanie s peňažným plnením podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Na zdôraznenie správnosti uvedeného názoru nielen súdu prvej inštancie, odvolací súd odkazuje na závery najnovšej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyjadrené v uznesení zo dňa 23.02.2022 sp.zn. 3Obdo/27/2021, ako i na zhodné závery Ústavného súdu SR vyjadrené v náleze sp.zn. III. úS 309/2020, III. úS 214/2020 a III. úS 215/2020, kde Ústavný súd SR ustálil, že výklad ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 1, 2 OZ, ktorý by vylučoval poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, je v konflikte s racionálnym účelom právnej úpravy. Mal za to, že zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, žeby jeho omeškanie a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. Zdôraznil, že trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky. Pokiaľ by skutočne poisťovateľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia zákona o PZP) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku (keď by sa zjavne vyžadovalo iniciovanie ďalšieho súdneho konania, čo sa nejaví ako práve efektívne), potom sa poisťovateľovi jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia (keď pri pokračujúcej devalvácii hodnota peňazí neustále klesá). Účelom zákona o PZP je však zlepšiť postavenie poškodeného - veď aj na ten účel zákonodarca vykreditoval osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťovateľovi (bez potreby žalovať aj škodcu). Preto ak aj súdy v predchádzajúcich rozhodnutiach pri výklade ust. § 11 ods. 6 a 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu ustanovení, ich výklad nebol správny, nakoľko nezohľadnil účel prijatej právnej normy a nebol uskutočnený eurokonformným spôsobom.

28. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovaným nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a preto podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

29. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

30. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).